

Οι τελευταίες στιγμές της Αγίας Μακρίνας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τελευταία συνάντηση

Όταν ξανανταμώσαμε – γιατί δε με άφηνε να περνώ μόνος μου την ελεύθερη ώρα – αφού θυμήθηκε όσα από μικρή είχε ζήσει, τα έλεγε όλα με τη σειρά, σαν ιστορία-κι όσα θυμόταν από τη ζωή των γονιών μας, και όσα πριν να γεννηθώ εγώ κι εκείνα που απ’ την κατοπινή ζωή μας θυμόταν.

Είχε σκοπό της μ’ αυτή την εξιστόρηση να ευχαριστήσει το Θεό. Γιατί τη ζωή των γονέων μας την πα-ρουσίαζε λαμπρή και περίβλεπτη για την εποχή εκείνη, όχι τόσο από την περιουσία τους, όσο γιατί έγινε μεγάλη από τη φιλανθρωπία του Θεού. Οι γονείς του πατέρα μας, για την ομολογία της πίστεώς τους στο Χριστό, είχαν υποστεί δήμευση της περιουσίας τους. Ενώ ο παππούς από τη μητέρα μας θανατώθηκε από βασιλική αγανάκτηση, και η μεγάλη του περιουσία παραδόθηκε σε άλλα αφεντικά. Κι όμως με την πίστη στο Θεό τα αγαθά τους αυξήθηκαν τόσο πολύ, ώστε στα χρόνια εκείνα να μην υπάρχει κανείς που να τους ξεπερνά. Όταν πάλι μοιράσθηκε η περιουσία τους σε εννέα μέρη, όσα δηλαδή ήταν τα παιδιά τους, τόσο αυξήθηκε στο κάθε παιδί με την ευλογία του Θεού το με-ρίδιό του, ώστε η κληρονομιά χωριστά καθ’ ενός παι-διού να ξεπερνά τη μεγάλη περιουσία των γονέων μας.

Κι' απ' όσα δόθηκαν στην ίδια τη Μακρίνα, κατά τη διανομή σε όλα τα αδέρφια, τίποτε δεν κράτησε, αλλά όλα τα παρέδωσε να τακτοποιηθούν, κατά τη θεία εντολή, από τα χέρια του ιερέως. Έγινε δε τόση η περιουσία της, από την ευλογία του Θεού, ώστε να μη σταματούν ποτέ τα χέρια της να δουλεύουν τις εντολές. Ούτε ποτέ απέβλεψε σε ανθρώπινη βοήθεια, ούτε ποτέ από κάποια ανθρώπινη ευεργεσία πήρε αφορμή να ενεργεί φιλόανθρωπα η ίδια. Αλλά ούτε όσους ζητούσαν βοήθεια αποστράφηκε, ούτε επιζητούσε όσους έδιναν χρήματα, γιατί ο Θεός μυστικά με την ευλογία Του, αύξανε όπως τα σπέρματα και τους μικρούς πόρους από την εργασία της σε πλούσιο καρπό.

Όταν έπειτα άρχισα εγώ να της διηγούμαι τα βά-σανά μου, πρώτα την εξορία από το βασιλιά Ουάλη για την πίστη, έπειτα τη σύγχυση στις Εκκλησίες από τις αιρέσεις, που μας καλούσε σε αγώνες και κόπους, μου είπε:

— Δε θα παύσεις να φέρεσαι με αγνωμοσύνη στις ευ-εργεσίες του Θεού; Δε θα θεραπεύσεις την αχαριστία της ψυχής σου; Δε συγκρίνεις την κατάσταση των πα-τέρων μας με τη δική σου; Στον κόσμο αυτό γι' αυτόν το λόγο κυρίως καυχόμαστε, γιατί ευτυχούμε και για-τί η καταγωγή μας είναι από γονείς ευγενείς. Ο πατέ-ρας μας θεωρείτο σπουδαίος βέβαια για την εποχή του, ως προς τη μόρφωσή του, αλλ' όμως η φήμη του σταματούσε στα τοπικά δικαστήρια. Κι αν ακόμη τους υπόλοιπους τους ξεπερνούσε στη ρητορική δύναμη, δε βγήκε από τον Πόντο η φήμη του. Του έφθα-νε όμως ότι ήταν στην πατρίδα του φημισμένος. Εσύ όμως είσαι ονομαστός σε πόλεις, σε δήμους και σε έθνη, κι εσένα για βοήθεια και διόρθωση Εκκλησίες σε στέλνουν και Εκκλησίες σε προσκαλούν. Και σε όλα αυτά δε βλέπεις τη χάρη του Θεού; Ούτε καταλα-βαίνεις την αιτία των τόσο μεγάλων δωρεών, ότι δηλαδή η ευχή των γονέων μας σε ανεβάζει τόσο ψηλά, παρ' ότι από μόνος σου δεν είχες καμμία ή μικρή προ-ετοιμασία, για ένα τέτοιο έργο;

Ενώ εκείνη μου έλεγε αυτά, εγώ λαχταρούσα να παραταθεί περισσότερο το φως της ημέρας, ώστε να μη σταματήσει να γλυκαίνει τ' αυτιά μου ο λόγος της. Αλλ' η φωνή των ψαλτριών μάς καλούσε στην εспе-ρινή ευχαριστία. Κι' αφού έστειλε εμένα στην ακολουθία, η Μεγάλη ανυψωνόταν νοερά με την προσευ-χή στο Θεό.

Στις ύστατες στιγμές

Έτσι πέρασε η νύχτα. Μόλις όμως ξημέρωσε, καταλάβαινα καθαρά απ' όσα έβλεπα πως η παρούσα ημέρα ήταν γι' αυτήν η τελευταία της επίγειας ζωής της. Ο πυρετός είχε εξαντλήσει όλη τη φυσική δύναμή της. Εκείνη όμως βλέποντας την αδυναμία της ψυχής μου, προσπαθούσε να μου απαλύνει την καταθλιπτική διάθεση για τα αναμενόμενα, σκορπίζοντας και πάλι με τα καλά της λόγια τη λύπη της ψυχής μου. Την είχε όμως καταλάβει ήδη ελαφρά και συνεχής δύσπνοια. Μπροστά σ' αυτό το θέαμα η ψυχή μου κυριεύθηκε από πολύ διαφορετικά συναισθήματα. Από το ένα μέρος, όπως ήταν επόμενο, η ανθρώπινη φύσις βάραινε από θλίψη, γιατί δεν έλπιζα να ξανακούσω τη φωνή της και πίστευα, όσο ποτέ άλλοτε, ότι το κοινό καμάρι της γενιάς μας θα έφευγε από τη ζωή αυτή.

Η ψυχή μου όμως, από το άλλο μέρος, σχεδόν ενθουσιαζόταν από τα όσα έβλεπε, καθώς διαισθανόμουν ότι η Μακρίνα έχει ξεπεράσει την ανθρώπινη φύση. Γιατί θεωρούσα ότι ήταν πάνω από τα ανθρώπινα μέ-τρα η τέλεια αταραξία της ακόμη και τώρα, που βρι-σκόταν στις τελευταίες της στιγμές και περίμενε το θάνατο και το ότι δε δείλιασε μπροστά στον αποχωρισμό της ζωής, αλλ' αντιμετώπισε με

γενναίο φρό-νημα, μέχρι την τελευταία της αναπνοή, όσα είχαν αποφασισθεί από τον Θεό, για την επίγεια ζωή της. Έμοιαζε με άγγελο που έλαβε, κατά θεία οικονομία, ανθρώπινη μορφή. Δεν είχε καμιά συγγένεια ή σχέση με την κατά σάρκα ζωή κι έτσι δεν υπήρχε τίποτε που να εμπόδιζε τη διάνοιά της να μένει απαθής, αφού η σάρκα ήταν ανίσχυρη να την τραβήξει προς τις δι-κές της αδυναμίες.

Έβλεπα τότε ότι εξωτερίκευε στους παρόντες το θείο εκείνο και καθαρό έρωτα προς τον αόρατο Νυμφίο, που έτρεφε μυστικά στα βάθη της ψυχής της και δημοσίευε τη διάθεση της καρδιάς της. Φαινόταν πως βιάζεται να φθάσει προς τον Ποθούμενο, ώστε να βρεθεί κοντά Του όσο γίνε-ται πιο γρήγορα, απαλλαγμένη από τα δεσμά του σώματος. Στ' αλήθεια σαν προς εραστή πορευόταν, γιατί τίποτε άλλο από τα ευχάριστα της ζωής δεν μπορούσε να τραβήξει το ενδιαφέρον της.

Είχε περάσει πια το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας κι ο ήλιος έγερνε στη δύση του. Ωστόσο η προθυμία της δεν υποχωρούσε. Αντίθετα όσο πλησίαζε προς το θάνατο, σαν να έβλεπε πιο πολύ την ομορφιά του Νυμφίου της, έτρεχε προς τον Ποθούμενο με περισ-σότερη βιασύνη. Κι έλεγε τέτοια λόγια, όχι σε μας που ήμαστε παρόντες, αλλά στον ίδιο τον Κύριο, προς τον Οποίο είχε προσηλώσει τα μάτια της. Καθώς ήταν στραμμένη η φτωχική στρωμνή της προς την ανατολή, αφού έπαψε πλέον να μιλάει σε μένα, από δω και πέρα με την προσευχή της μιλούσε προς το Θεό, ικετεύοντας με τα χέρια της και σιγοψιθυρίζοντας με ισχνή φωνή, έτσι που με δυσκολία καταλά-βαινα αυτά που έλεγε. Και ήταν τέτοια η προσευχή της, ώστε να μη χωρά αμφιβολία πως έφθανε στο Θεό και γινόταν ευπρόσδεκτη.

[Συνεχίζεται]